

planinski

V E S T N I K

REVIJA ZA LJUBITELJE GORA ŽE OD LETA 1895 >>>

PRILOGA PV 2013/12

Neskončnost kraškega sveta
Kanin s severa

3,00 €

9 1770350 434015

Kazalo

Severno območje kaninskega pogorja	1
Kako do Nevejskega prevala	3
Planinske postojanke in bivaki	4
Literatura	5
Zemljevidi	5

Opisi

1	Žrd/Sart, 2324 m, iz Tamaròza	8
2	Bela peč/Bila Pec, 2146 m	10
3	Velika Bavha/Monte Robon, 1980 m	12
4	Bohinca/Cima Mogenza Piccola, 1946 m	16
5	Jerebica/Cima del Lago, 2126 m	18
6	Lopa/Monte Leupa, 2402 m	20
7	Prestreljenik/Monte Forato, 2499 m	24
8	Visoki Kanin/Monte Canin, 2587 m, po ferati Via Julia	28
9	Visoki Kanin/Monte Canin, 2587 m, čez Vrh Krnice po ferati Rosalba-Grasselli	30

Besedilo: Klemen Janša

Zemljevid: Peter Šilak

Fotografija na naslovnici: Zelo zahtevna pot Rosalba-Graselli je najzahtevnejši pristop na Kanin. Foto: Oton Naglost

Fotografija na zadnji strani: Jerebica nad Rabeljskim jezerom Foto: Oton Naglost

120 let

PLANINSKA
ZVEZA
SLOVENIJE

planinski VESTNIK

Priloga revije Planinski vestnik, izhaja občasno

ISSN 0350-4344

Izdaja Planinska zveza Slovenije, Dvorakova 9, p. p. 214, 1001 Ljubljana

www.planinskivestnik.com

pv@pzs.si

Odgovorni urednik: Vladimir Habjan

Severno območje kaninskega pogorja

Kaninsko pogorje je največje v celotnih Julijskih Alpah. Obenem je kedina skupina v Zahodnih Julijcih, ki delno leži tudi na slovenski strani. S katerekoli strani jo opazujemo, deluje kot mogočna, enovita skalna gmota, ki se dviga visoko nad okoliškimi dolinami. V pričujočem vodniku se bomo osredotočili na vrhove, ki so na italijanski strani pogorja, točneje nad Nevejskim prevalom.

Preval ni posebej izrazit, toliko bolj pa je impozantna njegova okolica – na severu ga oklepajo prvaki skupine Montaža in Viša, medtem ko ga na jugu oz. vzhodu obrobajo vrhovi kaninskega pogorja. Obenem Nevejski preval predstavlja tudi ločnico med Jezersko dolino na severovzhodu in nasproti ležečo dolino Reklanice.

Reklanica/Val Raccolana, ki je dobrih petnajst kilometrov dolga dolina istoimenske reke, je globoko zarezana med mogočni gorski skupini Kanina in Montaža. Poleg sosednje Dunje je nedvomno ena najbolj divjih dolin v Zahodnih Julijcih. Z obeh strani jo obdajajo izredno strma skalno travnata pobočja, v katera so zarezano številne hudourniške grape in soteske, ki se v zimskem času spremenijo v zaledene slapove. V dolini je nanizanih nekaj zaselkov in vasic z zanimivimi furlanskimi imeni: Tamaròz, Saletto, Pezzet, Piani di là, Piani di quà, Chiout Cali, Sotmedons.

Pogled na Kaninske gore med Prestreljenikom na skrajni levi in Vrhom Krnice na skrajni desni s planine Pecol pod Montažem Foto: Peter Strgar

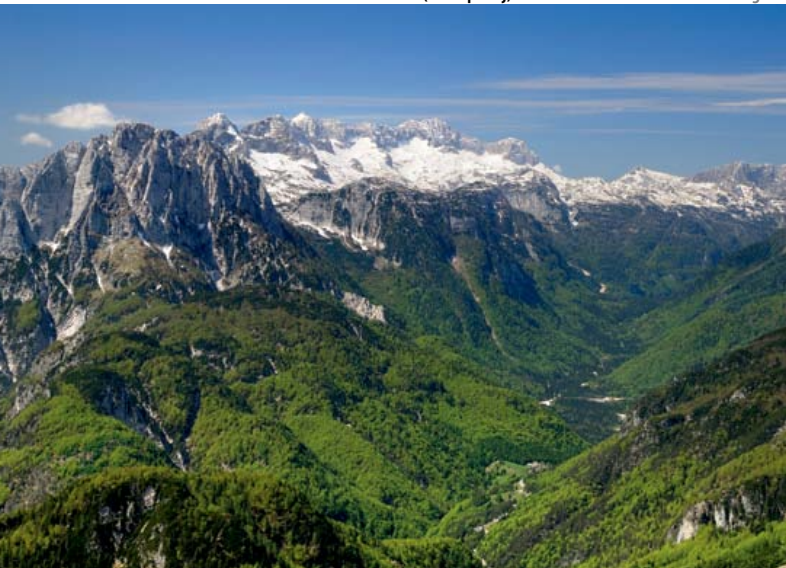
Sicer pa sta slikovita lega in lagoden dostop do Nevejskega prevala pripomogla k njegovemu naglemu turistično-športnemu razvoju. Poleg kolesarstva in gornišтва so namreč tu v ospredju zlasti zimski športi, saj smučišče sega vse do sedla Prévale, ki je že nekaj sezon povezano z bovškim. Seveda je fizična podoba pogorja v tem osrednjem delu precej degradirana, pa vendar posegi v pogorje niso segali širše, tako da je okoliška narava še precej prvinska.

Ena od glavnih značilnosti pogorja so podi oz. visokogorski kras, ki se v približno enakem obsegu kot na slovenski strani razprostira na višini med 1600 in 2200 metri. Povsod nas obdajajo številne slikovite skladovnice plošč oz. lašt, na katerih je voda izdolbla nešteta polja škrapelj, meandrastih žlebičev, ponvic, polkrožnih srpastih stopniččk, okrog njih pa se razprostirajo številne kotanje in kotlički. Nekatera od njih so globoka po deset metrov in več, marsikatero pa se nadaljuje v brezno. Speleologi so na območju med Jerebico in Žrdjo (Sart)¹ postavili kar štiri bivake in registrirali že čez 400 jam in brezen, ki pa le ne segajo tako globoko kot na slovenski strani.

Kabinska žičnica obratuje tudi v poletnih mesecih, tako da so dostopi do okoliških vrhov s tem precej skrajšani. A v tehničnem smislu zato niso prav nič lažji in jih nikakor ne velja podcenjevati. V neposredni bližini zgornje postaje kabinske žičnice stoji tudi edina oskr-

¹ Milan Grego, avtor velike monografije o Reziji (2001), nas je v Planinskem vestniku, 7/2009, str. 84, opozoril na nepravilno uporabo imen Žrd in Ždrinica. Pravilno poimenovanje je Sart in Indrinica. V vodničku uporabljamo poimenovanje, ki ga bralci bolj poznajo. (op. ur.)

Jerebica (levo spodaj) nad Jezersko dolino Foto: Oton Naglost

bovana planinska postojanka v tem delu pogorja Rifugio Celso Gilberti. Koča na ta način predstavlja pomembno križišče, saj je stičišče številnih, bolj ali manj še danes dobro ohranjenih mulatjer, ki se umetno vijejo med labirinti kraških kotanj in škrapelj. Kot smo že vajeni iz ostalih gorskih skupin v okolici (skupina Montaža, Naborjetske gore, skupina Viša), je tudi kaninsko pogorje prežeto s številnimi vojaškimi ostanki iz prve svetovne vojne. Največ jih je v vzhodnem delu, torej od Jezerske doline proti Koritnici in Bovški kotlini – kako tudi ne, ko pa je italijanska obrambna linija potekala prek Strehice, Krnice in Krniške glavice, Montaža in Špikov, nato pa prek Velike Bavhe, Hudega vršiča in Črnelskih špic proti Čukli. Nasproti so jim stali avstrijski vojaki, ki so imeli oporišča na Poldajnski špici, Malem in Velikem Nabojisu, Višu ter Kostrunovih špicah, na Kaninu pa so imeli oporišča tako na Bohinci kot na Rombonu.

Kako do Nevejskega prevala

Do Nevejskega prevala/Sella Nevea se pripeljemo skozi Zgornjesavsko dolino in Rateč do Trbiža/Tarvisio, kjer zavijemo levo na cesto "SS54". Po Jezerski dolini/Val Rio del Lago in skozi Mrzlo vodo/Riofreddo ter Rabelj/Cave del Predil pridemo do Rabeljskega jezera/Lago del Predil, kjer zavijemo desno (oznaka ceste "SP/76") ter se po osmih kilometrih pripeljemo do prevala.

S Primorske se pripeljemo skozi Bovec, Log pod Mangartom in čez prelaz Predel do Rabeljskega jezera, kjer zavijemo levo do izhodišča.

Pogled s sedla pod Belo pečjo proti Prestreljeniku (desno) in Lopi (levo), vmes Prévale Foto: Tomaž Hrovat

Planinske postojanke in bivaki

Refugio Celso Gilberti, 1850 m, telefon 0039 043 35 40 15, mobilni telefon 0039 333 819 20 55, stoji na platoju oz. stičišču krnice Prevalska ravan/Piano del Prevala in krnice pod sedlom Bela peč/Sella Bila Pec. Poleti je koča odprta od 15. junija do začetka oktobra, pozimi pa od začetka decembra do maja.

Bivak Elio Marussich, 2040 m, na sedlu Péravo/Sella di Grubia.

Speleološki bivak Stefano Procopio, 2036 m, stoji na kraški planoti pod vzhodnim pobočjem Cuel Sclafa, 2257 m, nad krnico Oslovska jama/Foran dal Muss. Bivak je dostopen po brezpotju čez razgiban in orientacijsko težak kraški svet s poti št. 646 (označuje ga ogromen odtis netopirja na skali), ki pelje iz Tamaroža do bivaka Marussich.

Speleološki bivak Modonutti-Savoia, 1908 m, stoji v manjši kotanji južne grebenske rame Visoke Bavhe/Monte Robon, 1980 m, ki se spušča proti sedlu Robon/Sella Robon, 1896 m.

Speleološki bivak Daniele Bertolutti, 1740 m, je pod strmim vzhodnim pobočjem Bohince/Cima Mogenza Piccola, 1946 m.

Zavetišče na planini Zgornja Goriuda/Casera Goriuda di Sopra, 1414 m.

Speleološki bivak Davanzo - Picciola - Vianello, 1960 m, stoji na razgledni skalnati planoti približno 200 m južneje od vrha Col delle Erbe, 1988 m. Dostop je brezpoten, označuje ga ogromen netopir, narisana na skali.

Znan fotografski motiv: Jerebica in Rabeljsko jezero Foto: Tomaž Hrovat

Literatura

Tine Mihelič: Julijske Alpe. Planinska založba, 2009.

Andrej Mašera: Zahodne Julijske Alpe. Sidarta, 1998.

Andrej Mašera: 50 zavarovanih plezalnih poti. Sidarta, 2000.

Gino Buscaini: Alpi Giulie. CAI, 1974.

Zemljevidi

Bovec-Trenta, Sidarta, 1 : 25.000.

Alpi Giulie Occidentali Tarvisiano, Tabacco 019, 1 : 25.000.

Canin – Val Resia, Parco Naturale Prealpi Giulie, Tabacco 027, 1 : 25.000.

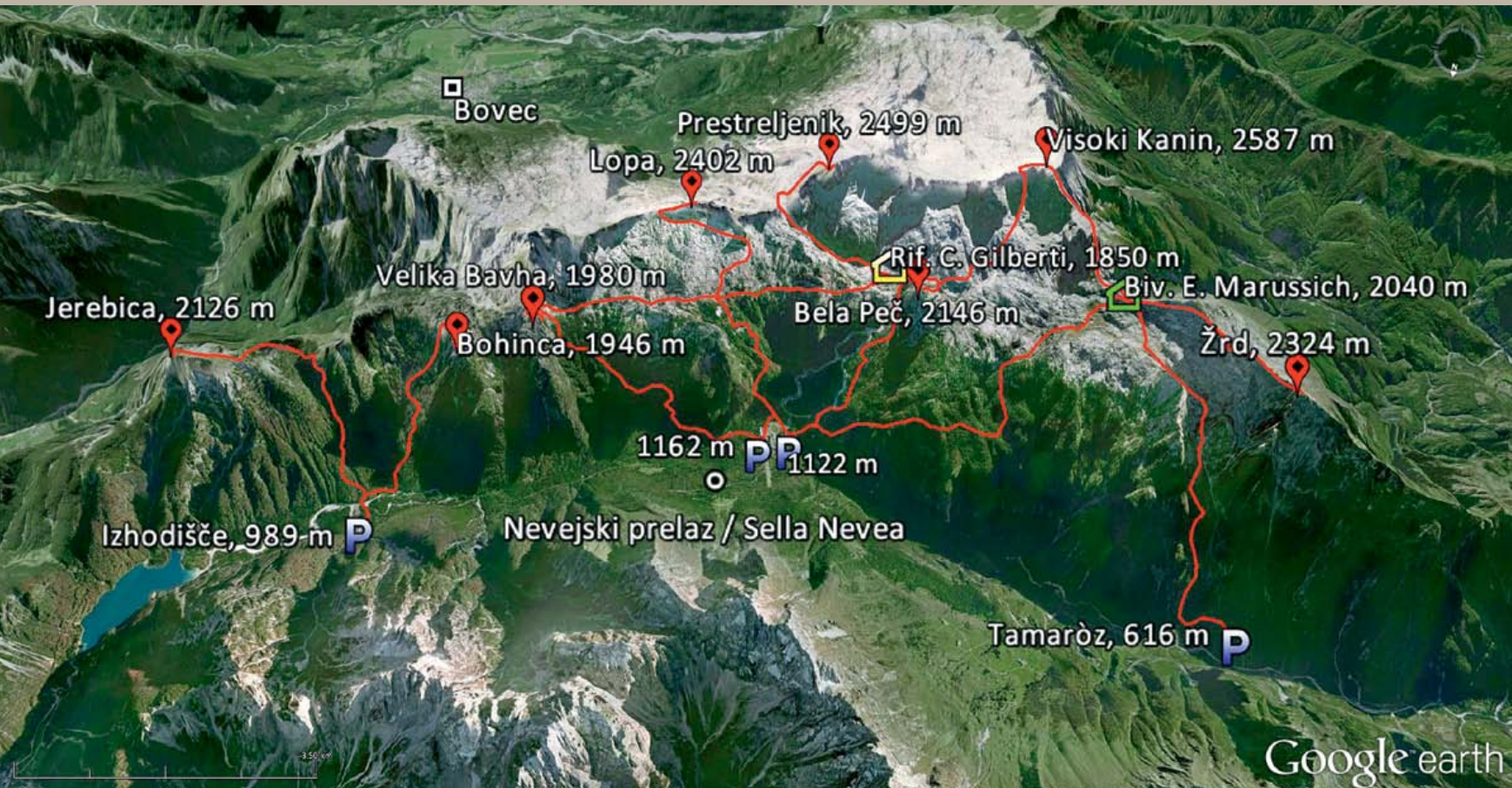
Alpi Giulie, Sulle orme di Julius Kugy, Tabacco, 1 : 25.000.

Julijske Alpe, zahodni del, PZS, 1 : 50.000.

Julijske Alpe, vzhodni in zahodni del, Triglavski narodni park, Sidarta, 1 : 50.000.

Bela peč z vzhodno prepadno steno nas spremlja pri vzponu do kočice Gilberti. Foto: Miran Hladnik

1

Žrd/Sart, 2324 m, iz Tamaròza

Žrd je mogočna gora v razpotegnjenem skoraj devetkilometrskem grebenu med Reklanico in Rezijo. Južna pobočja nad Rezijo, nad katero se dviga dobrih 1800 m visoko, preraščajo strme trave, ki jih pod vršnim pobočjem prekinjajo skalni pragovi. Vznožje je prepleteno s številnimi ostanki pastirskih poti, po njem pa poteka tudi del Ta visoke Rosojanske poti/Alta Via Resiana. Povsem drugačna je njena podoba na reklaniški strani. Nad vasico Tamaròz se dviga več kot tisočmeterska ne prestrma stena, ki je videti še posebej veličastna s sosednje vasice Saletto. V njej je med drugimi plezal tudi slaviti Emilio Comici.

Njen jugovzhodni greben se vije od širokega sedla Škrbina v Senožečah/Forchia di Terrarossa, 2137 m, čez predvrh Senožeče ali Rdeča peč na koti 2321 m, ki ga Italijani imenujejo Monte Sarto Basso (Mala Žrd), do glavnega vrha. Od tam se proti severozahodu spušča oster izpostavljen greben Ždrinice/Cresta Indrinizza do sedla Buja/Sella Buia, 1655 m.

Prvi zabeležen vzpon na Žrd je opravil leta 1879 vodnik A. Siega s turistoma C. Kechlerjem in G. Marinellijem. Opisani pristop je eden najbolj slikovitih v celotnem pogorju, označili pa bi ga lahko tudi kot markirano brezpotje. Pred desetletji so ta prehod med Reklanico in Rezijo radi uporabljali tihotapci.

Zahtevnost: Zahtevna označena pot. V mokrem moramo biti pazljivi zaradi možnosti zdrsa na skalah in travah. Hoja po grebenu ni izpostavljena, a zahteva zanesljiv korak zaradi številnih razmetanih skal.

Nadmorska višina: 2324 m

Višina izhodišča: 616 m

Višinska razlika: 1808 m

Izhodišče: Vasica Tamaròz. WGS84: N 46,399817, E 13,401625

Skozi Jezersko dolino se zapeljemo čez Nevejski preval v Reklanico. Po pribl. šestih kilometrih se 250 metrov pod prevalom za enim od cestnih mostov čez reko Reklanico/Torrente Raccolana levo odcepi cesta, ki nas pripelje do izhodišča.

Bivak: Bivak Elio Marussich, 2040 m.

Časi: Izhodišče–sedlo Plazič 4 h

Sedlo Plazič–bivak Elio Marussich 45 min

Bivak Elio Marussich–vrh 1.15 h

Sestop 4.30–5 h

Skupaj 10.30–11 h

Sezona: Letni kopni časi.

Vzpon: S parkirišča nasproti kapelice z zvoncem nas table usmerijo na pot št. 646, po kateri gremo čez travnik v gozd in po brvi nad razbito hudourniško strugo, nato pa se začnemo v ključih vzpenjati po strmem pobočju gozda. Kmalu pridemo do prepadnega pečevja s stezico, ki se vije prečno po ozki polici nad robom globoke razbite grape, vmes še dvakrat stopimo skozi umetno izklesana vrata, vseskozi pa se nam odstirajo lepi pogledi na Strmo peč in njene sosede onkraj Reklanice. Pečevje

nad nami je precej podvrženo eroziji, kar kažejo tudi številni razbiti kosi skal in kamenja na poti. Ko obidemo razgleden skalni pomol, zavijemo levo čez izrazito hudourniško gredino in prečno v stransko, z gozdom poraslo grapo s skalnimi pragovi vse do njenega razbitega, z balvani posutega zatrepa. Tu zavijemo desno navzgor, nato pa se čez skalni prag dvignemo v med visoke stene vklenjeno krnico Plazič/Vallone Blasic.

Steza je ponekod slabše vidna, med travami, skalami in skritimi luknjami najdemo zgolj posamezne stečine. A naš cilj je bolj ali manj razločno viden, s pridobljeno višino pobočje postaja vse bolj skalnato in posuto s številnimi balvani. Med njimi v ključih vijugamo proti razbitemu skalnemu zatrepu. Čez razčlenjeno pečevje se povzpemo na njegov rob na neizrazit preval Plazič/Sella Blasic, 1850 m. Pot se vije v več manjših vzponih in spustih po zelo razgibanem travnato skalnatem terenu z značilnostmi visokogorskega krasa. Steze tu pravzaprav ni, tako da moramo pazljivo slediti markacijam na skalah. Nekaj minut pred bivakom je na levi odcep k bližnjemu izviru vode, mi pa v kratkem dosežemo rob manjšega skalnega skoka, za katerim stoji bivak Marussich, 2040 m. Tu zavijemo desno na pot št. 632 in gremo po njej v ključih navzgor, nato pa prečno pod Vrhom Grubja/Picco di Grubia, 2240 m, do Škrbine v Senožečah. Tu jo zapustimo in nadaljujemo desno po ozki poti, ki preči travnato teraso proti vznožju grebena.

Do vrha nas bodo spremljale trikotne markacije Ta visoke Rosojanske poti. Južno pod grebenom nadaljujemo v ključih, nato pa prek manjših skalnih skokov stopimo na grebensko rez in po njej na vzhodni vrh. Od glavnega vrha nas ločuje še 700 metrov valovitega grebena, sprva izrazito travnatega, v nadaljevanju pa že bolj skalnatega. Prijetnega razglednega razgibanja je konec po slabih 15 minutah.

Sestop: Sestopimo po poti vzpona.

Označena pot pelje od bivaka Elio Marussich pod Vrhom Grubja in naprej na Žrd. Foto: Tomaž Hrovat

2 Bela peč/Bila Pec, 2146 m

Bela peč je z vseh strani strmo odsekana gora severozahodno nad kočo Gilberti. Njena tristometrski vzhodna navpična, ponekod kar spodobno previsna monolitna stena je precej cenjena med plezalci. Edini dostop na vrh vodi z istoimenskega sedla Bela peč/Sella Bila Pec na južni strani gore. Na severnem grebenu tik pod vrhom stoji bel, bivaku podoben objekt (Gazex), ki je namenjen umetnemu proženju plazov.

Zahtevnost: Zahtevna označena pot. Od sedla navzgor je precej strma z mesti I. težavnostne stopnje, skoraj nikjer ni varoval, previdnost je nujna zlasti med sestopom.

Nadmorska višina: 2146 m

Višina izhodišča: 1122 m

Višinska razlika: 1028 m

Izhodišče: Spodnja postaja smučarske kabinske žičnice.

WGS84: N 46,387327, E 13,472751

Skozi Jezersko dolino dosežemo Nevejski preval. Takoj za cestno serpentino na reklaniški strani zavijemo z glavne ceste levo do velikega parkirišča, kjer je spodnja postaja smučarske kabinske žičnice.

Koča: Rifugio Celso Gilberti, 1850 m, telefon 0039 043 35 40 15, mobilni telefon 0039 333 819 20 55.

Časi: Izhodišče–razpotje poti št. 632/a 1.30 h

Razpotje poti–vrh 1–1.30 h

Sestop 2 h

Skupaj 4.30–5 h

Sezona: Letni kopni časi.

Vzpon: Pred nami je iztek smučarske proge, ki ga prečimo desno proti robu gozda z našo markirano potjo (oznaka poti št. 635). Ta se kmalu začne vzpenjati v kratkih ključih, a se nato strmina precej omili (desno odcep poti št. 645/a). Približno na višini 1600 metrov stopimo iz gozda, kjer zagledamo ostenje Bele peči. Pot se povsem približa njenemu vznožju in vijuga med razmetanimi

balvani proti koči. Kmalu se desno odcepi pot št. 632/a (Botanična pot/ Percorso Botanico), po kateri nadaljujemo proti sedlu Bela peč, 2005 m (levo Rifugio Gilberti, 1850 m). Siten grušč in strmina nekoliko upočasnita vzpon, a kmalu dosežemo priključek poti št. 632, ki pelje od kočice proti Beli peči, in po njej v nekaj ključih dosežemo sedlo z ohranjenimi ostanki nekdanjega vojaškega objekta s temelji tovarne žičnice.

Napis na skali "Bila pec" nas usmeri desno v manjši zagruščen žleb, višje pa v neizrazito škrbino, s katere nadaljujemo prečno čez plošče, kjer nam je na enem mestu v pomoč metrska vrva. Sprva nadaljujemo prečno po travnati gredini levo pod grebenom, kmalu pa zavijemo desno in kar strmo navzgor. V kratkih ključih hitro pridobivamo na višini, kmalu nato pa že stojimo na zagruščenem vrhu.

Sestop: Sestopimo po poti vzpona.

Ruševina starega vojaškega objekta na sedlu pod Belo pečjo Foto: Tomaž Hrovat

3 Velika Bavha/Monte Robon, 1980 m

Južno, tik nad Nevejskim prevalom, se nad prostranimi kanin-skimi podi dviga skalna gmota Pobiča/Monte Poviz, 1987 m. Ta se na zahodu dviga z navpično dvestometrsko steno, ki predstavlja nekakšno protiutež previsni vzhodni steni Bele peči/Bila Pec. Tudi z ostalih strani se kaže kot zelo strma gora, na gosto poraščena z ruševjem, zato je dostopna zgolj z mukotrpnim kobacanjem in prerivanjem skozi njegove goste zaplate. Tudi vzhodnjeje ležeča Velika Bavha ima na prvi pogled podobne značilnosti kot Pobič: skoraj enako višino, izpostavljeno lego na severnem robu prostranih kraških podov visoko nad Jezersko dolino in mogočno navpično monolitno dvestometrsko zahodno steno.

Tudi ostala pobočja so precej strma in poraščena z ruševjem in s travami. Edini dostop na vrh vodi z juga s sedla Robon/Sella Robon (Vrh Laških Brežičev), kjer so razmetani številni ostanki italijanskih vojaških objektov iz prve svetovne vojne. Sam vršni del Bavhe pa je zakladnica vseh kraških pojavov: vertikalnih polj škrapelj in škrapljastih čeri, meandrastih žlebov in globokih kotličev oz. kotanj, ki se nadaljujejo v brezna. Ta so speleologi označili z možiči ali z nam nerazumljivimi napisi v obliki črk in števil na skalah.

Zahtevnost: Nezahtevna označena pot in zahtevno brezpotje. Vršni del vzpona od bivaka je strm, orientacijo nam lajšajo številni možiči, a teren je izrazito kraški, zato moramo imeti zanesljiv korak. Ni markirano.

Nadmorska višina: 1980 m

Višina izhodišča: 1190 m

Višinska razlika: 800 m

Izhodišče: Nevejski preval. WGS84: N 46,390764, E 13,484148

Skozi Jezersko dolino se zapeljemo proti izhodišču. 300 metrov pred občestno tablo, ki označuje najvišjo točko prevala, se na levi strani ceste odcepi gozdna cesta, kjer smerna tabla označuje začetek naše poti.

Bivak: Speleološki bivak Modonutti-Savoia, 1908 m.

Časi: Izhodišče–sedlo Robon 2.30 h

Sedlo Robon–vrh 30 min

Sestop 2 h

Skupaj 5 h

Ali:

Izhodišče–sedlo Robon 2.30 h

Sedlo Robon–vrh 30 min

Vrh–razpotje poti št. 637–razpotje poti št. 636–izhodišče 3 h

Skupaj 6 h

Sezona: Letni kopni časi.

Vzpon: Od smerne table gremo še dobrih 400 metrov po gozdni cesti do odcepa poti št. 637 na desni. Ta se začne strmo dvigati v številnih kratkih ključih, nadelali pa so jo z lesenimi stopnicami. Nato strmina nekoliko popusti, tako da zložno vijugamo v smeri proti vzhodu. Izza krošenj se nam odstirajo pogledi na skalne ostrice Viševe skupine onstran doline, pod nami pa se razgrinja travnata zaplata kmečkega turizma na planini Spodnji Krni dol/Casera Cregnedul di Sotto. Približno na isti višini, kot jo doseže omenjena planina, se konča dolga prečnica v levo, saj pot zavije ostro desno na strm gozdat hrbet, po katerem se v kratkih ključih vzpenjamo do lesenih stopnic. Tam zavijemo levo pod skalno pobočje Lopiča/Col Lopic, 1879 m, pod katerim stopimo v manjšo krnico. Nadaljujemo mimo izvira Fontanile Piandelle Lope, 1592 m, proti grapi potoka Rio Robon. Obidemo jo v loku po ozki polici, od tam pa med razmetanimi balvani gremo čez manjše melišče pod monolitno zahodno steno Velike Bavhe, 1980 m, ponovno strmeje navzgor. Nad meliščem zavijemo nekoliko desno, nato pa za skalnim robom stopimo pred hudourniško grapo že omenjenega potoka. Po levi nadaljujemo do njenega zatrepa, nato pa navzgor in skozi nekakšen odprt skalni preduh vstopimo v prostrano prodnato krnico (desno odcep za Rifugio Gilberti) in smo v kratkem na sedlu Robon, 1802 m. Tam naletimo na "pokopališče" številnih italijanskih vojaških objektov iz prve svetovne vojne.

Od informativne table gremo po ozki poti levo mimo ruševin do speleološkega bivaka Modonutti-Savoia, 1908 m, od tam pa med redkim grmičevjem proti vršnemu skalnemu delu, ki je zaradi številnih vertikalnih škrapljastih polj in čeri še posebej zanimiv. Številni možiči s podstavljenimi rdeče-belimi trakovi nas vodijo po strmem skalnem pobočju prek žlebov, manjših skalnih skokov in okrog globokih kotanj. Nekatero od njih so

Bivak Modonutti - Savoia pod vrhom Velike Bavhe Foto: Klemen Janša

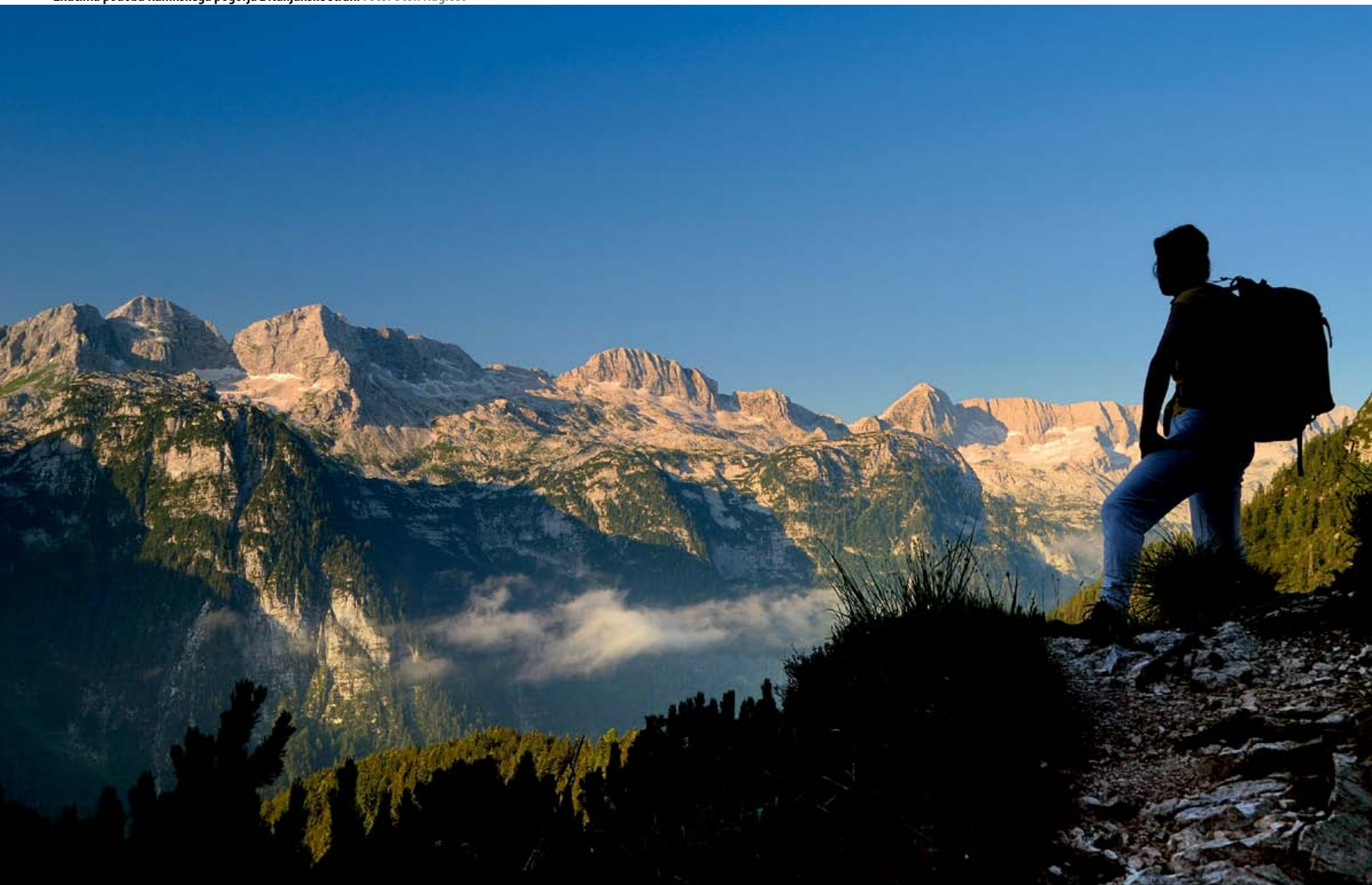

označene s črkami in številkami, kar pomeni, da se nadaljujejo v brezna ("abisso"). Na nekaj mestih so vidni ostanki nekdanje vojaške poti, ki pa jo je načel zob časa. Tik pod vrhom je uničena lesena brv (ob robu globoke kotanje), tako da smo primorani preplezati manjši balvan, onstran njega pa nadaljujemo na razgledno teme.

A na njegovo najvišjo točko na naši levi se je težko povzpeli. V labirintu nepregledne množice skalnih čeri, na katerih se bohotijo majhni možici in pod katerimi ležijo številne navpične kotanje, se zadovoljimo tudi z eno od razglednih izboklin.

Značilna podoba Kaninskega pogorja z italijanske strani Foto: Oton Naglost

Sestop: Sestopimo lahko po poti vzpona, a precej bolj zanimivo je narediti krožno turo. Po isti poti sestopimo do razpotja in zavijemo levo na pot št. 637. Po široki poti se iz prodnate krnice dolgo časa zložno vzpenjamo, tako da do vrha široke kraške planote prehodimo 150 višinskih metrov. Nato se mulatjera vije med prostranimi podi, a kmalu sledi zložen sestop do razpotja, kjer zavijemo desno na pot št. 636, po kateri pridemo do zaraščenega travnika nad pogoriščem nekdanjega gostišča Bar Ristorante. Na desni je traktorski kolovoz, po katerem nadaljujemo do glavne ceste. Po njej gremo še 500 metrov do izhodišča.

4

Bohinca/Cima Mogenza Piccola, 1946 m

Bohinca je naslednja v nizu osamelcev (Pobič, Lopič in Visoka Bavha), ki se dvigajo kot samostojne kope nad prostranimi podi severno nad osrednjim grebenom. Zaradi izpostavljene lege velja za prvovrsten razglednik, čeprav je deležna malo obiska. Njena pobočja so poraščena z gostimi zaplatami ruševja, na vzhodu prepada s kratko, precej poraščeno škrapljasto steno, sicer pa je kot njena zahodna sosedica Visoka Bavha/Monte Robon zakladnica vseh kraških pojavov. Zato so si speleologi v njeni bližini postavili majhen bivak. S sosednjo Bavho ima še nekaj skupnega: prepredena je s številnimi ostanki nekdanjih vojaških kavern, bunkerjev, zidov, ki segajo prav do njenega temena. Medtem ko so Bavho zasedali Italijani, je Bohinca pripadala avstrijski vojski.

Zahtevnost: Zahtevna označena pot in zahtevno brezpotje. Do prevala Jama je pot nezahtevna, od kaverne naprej pa vijuga med navpičnimi kontami in terja nekoliko večjo koncentracijo. V nadaljevanju nas čaka 4–5-metrski odstavak II. težavnostne stopnje, nato še nekaj skokov I. stopnje. Orientacijsko je zahtevnejši predvsem sestop.

Nadmorska višina: 1946 m

Višina izhodišča: 989 m

Višinska razlika: 972 m

Izhodišče: Parkirišče pri mostu potoka Canale della Trincea v Jezerski dolini. WGS84: N 46,408599, E 13,533782

Skozi Jezersko dolino se iz Trbiža peljemo proti Rabeljskemu jezeru. Pri njem zavijemo desno (levo prelaz Predel, 1156 m) ter po dobrih 3 kilometrih pridemo na izhodišče.

Bivak: Speleološki bivak Daniele Bertolutti, 1740 m.

Časi: Izhodišče–sedlo Bohinca 2.30 h

Sedlo Bohinca–vrh 30 min

Sestop 2–2.30 h

Skupaj 5–5.30 h

Sezona: Letni kopni časi.

Vzpon: Smerna tabla kaže na kolovoz, po katerem se nekoliko spustimo na široko prodišče in čez na južni konec doline. V gozdu zavijemo desno proti zahodu, kjer kolovoz kmalu napravi oster ovinek v levo. Tu je tudi razpotje (levo pot št. 653 na Jerebico), kjer zavijemo desno na pot s št. 654. Kolovoz se po nekaj metrih spremeni v mulatjero. Ta se v številnih dolgih ključih precej zložno vije po sicer strmem gozdnatem pobočju. Na višini okoli 1400 metrov, ko stopimo skozi idiličen gaj, pa se drevje umakne grmičevju in gostemu ruševju, med katerega se vrivajo zaplate visokih trav. Bolj ko se približujemo vznožju vzhodne stene Bohince, 1946 m, bolj skalnat ali bolje zakrasel postaja svet okoli nas. A preden nas bodo markacije peljale čez kraški svet, nas čaka še kratek strm odsek gruščja.

Kmalu obidemo prvega od številnih avstrijskih vojaških ostankov iz prve svetovne vojne, ki se nizajo proti prevalu pod Bohinco. Na enem od temeljev na levi, nekaj 10 metrov stran s poti, stoji manjši dvokapni speleološki bivak Daniele Bertolutti, 1740 m, ki ga obidemo, ne da bi ga opazili, saj je umetelno skrit pod nami, nato pa se prek nekaj skalnih skokov in mimo številnih kavern v kratkem povzpemo do neizrazitega prevala Jama/Sella Jama, 1780 m, z ostankom bunkerja. Sledi zložen sestop v desno mimo več škrapljastih kotanj proti vznožju strmega žleba. Vstopni del je najtežji. Najprej preplezamo petmetrski skalni prag, nad katerim je plezalnih težav konec, kajti nadaljevanje poteka mimo precej razčlenjenega skalovja. Nad njim se povzpemo do travnate prečnice, ki se vije pod skalnim trebuhom. Vmes obidemo številne ostanke kavern, zidov in v skalo zabitih klinov, ki so ostanki tovarne žičnice, s pomočjo katere so oskrbovali vojake na vrhu. Skozi v skalo izdolbena vrata pridemo do ostankov žičnice.

Nasproti vrat nas markacije na skali usmerijo čez skalni skok (levo sedlo Čez Brežič/Sella Mogenza, 1699 m; na Tabaccovih zemljevidih je ob sedlu sicer pripisana kota 1767 m), mi pa tu zapustimo označeno pot. Do vrha nas spremljajo možici, ki še kako lajšajo orientacijo v precej razgibanem, a dokaj enoličnem kraškem svetu, poraščinem z gostim ruševjem. Vmes obidemo še nekdanjo obmejno karavlo ter nekaj ostankov kavern, kmalu pa stojimo na najvišji točki gore. Z nje se nam odpre pogled na severni predvrh, na katerem stoji bunker s strelnimi linami, ki je tri metre nižji, a zaradi izpostavljene lege bolj razgleden.

Sestop: Sestopimo po poti vzpona.

Bohinca pod prvim snegom Foto: Vid Pogačnik

5 Jerebica/Cima del Lago, 2126 m

S katerekoli smeri jo gledamo, povsod se kaže kot mogoč-na skalna kulisa, ki zgolj na jugozahodu ne kaže strmih sten. Njena petstometerska severna stena nad Rabeljskim jezerom tvori neprekosljivo panoramsko kuliso. Še nekoliko višja je njena severovzhodna stena nad Koritnico. Najbolj cenjena med plezalci pa je njena južna stena, ki se ponaša s kompaktno skalo. Samo na zahodu jo preraščajo strme trave in po tej strani vodi pot nanjo. Obe poti, italijanska iz Jezerske doline in slovenska iz Možnice, se združita na Jezerskem sedlu/Sella del Lago.

Z Jerebice se proti jugozahodu nadaljuje greben prek Krivega roba, 2009 m, Gorenjega Vogla/Cima Inese, 1866 m, Snežnega vrha/Cima Mogenza Grande, 1972 m, in Bohince proti prevalu Čez Brežič/Sella Mogenza, 1767 m, na katerem se omenjena skupina vrhov veže z osrednjim pogorjem skupine Kanina.

Zahtevnost: Nezahtevna označena pot.

Nadmorska višina: 2126 m

Višina izhodišča: 989 m

Višinska razlika: 1172 m

Izhodišče: Parkirišče pri mostu potoka Canale della Trincea v Jezerski dolini. WGS84: N 46,408599, E 13,533782

Skozi Jezersko dolino se iz Trbiža peljemo proti Rabeljskemu jezeru. Pri njem zavijemo desno (levo prelaz Predel, 1156 m) ter po dobrih 3 kilometrih pridemo na izhodišče.

Časi: Izhodišče–Jezersko sedlo 2–2.30 h

Jezersko sedlo–vrh 1.30 h

Sestop 2.30 h

Skupaj 6–6.30 h

Sezona: Letni kopni časi.

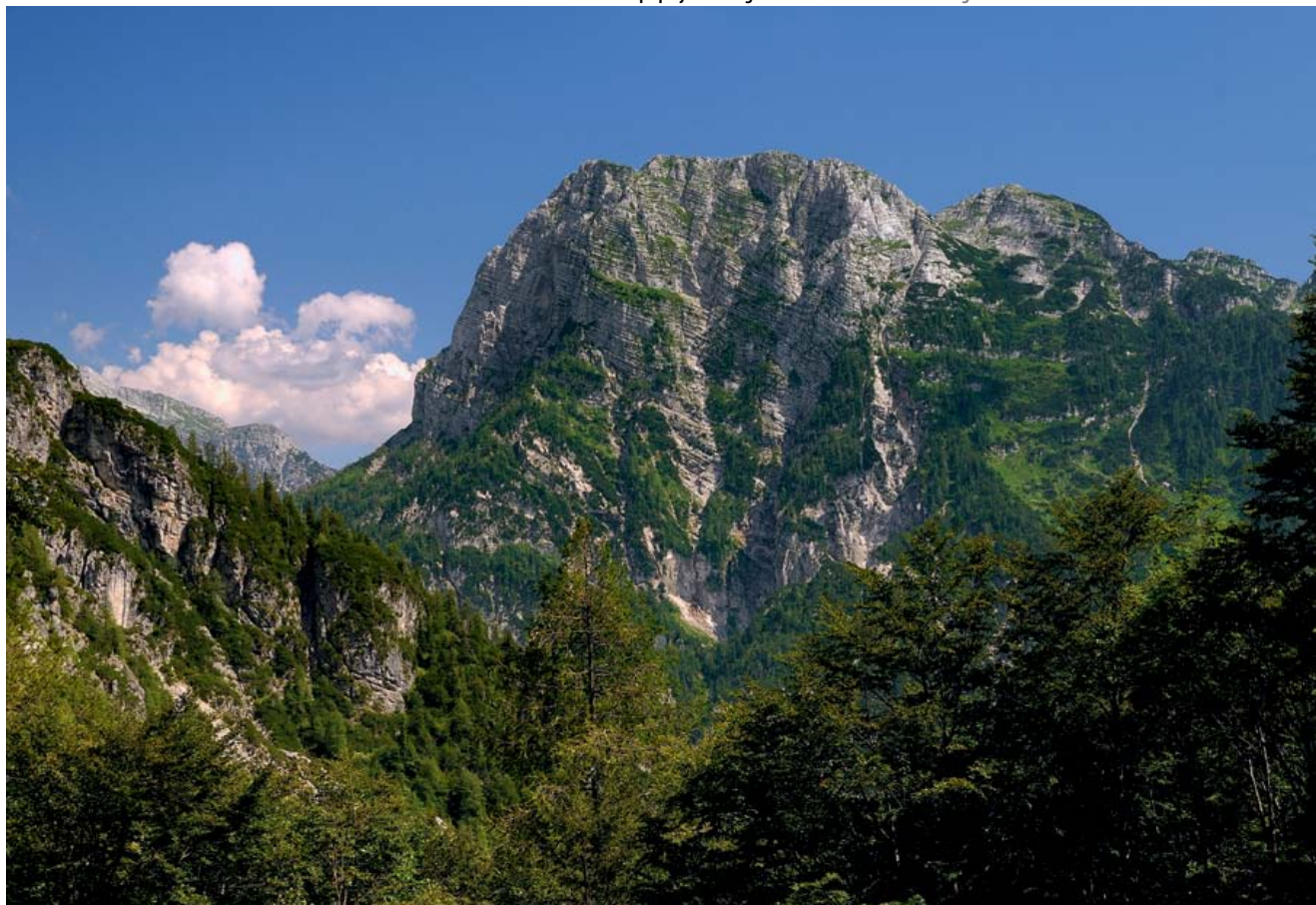
Vzpon: Smerna tabla kaže na kolovoz, po katerem se nekoliko spustimo na široko prodišče in čezenj na južni konec doline. V gozdu nato zavijemo desno proti zahodu, kjer kolovoz kmalu napravi oster ovinek levo. Tu je tudi razpotje (desno pot št. 654 na Bohinco/Cima Mogenza Piccola). Zavijemo na pot št. 653. Po glavnem kolovozu gremo zložno

navzgor, dokler nas markacije ne usmerijo desno na pot (kolovoz se slepo konča nekaj 10 m naprej), sprva strmo, nato pa se strmina le nekoliko umili, saj vzpon nadaljujemo v številnih ključih. Višje sledi prečnica v levo, kjer kmalu izstopimo iz gozda in nadaljujemo skozi nizko grmičevje in trave do vznožja melišča, ki ga poraščajo redki macesni in zaplate ruševja. Vzpon po melišču je siten, a vztrajno se približujemo strmemu severnemu skalno ruševnatemu pobočju Snežnega vrha, 1972 m, ki se mu umaknemo v levo do bližnjega Jezerskega sedla/Sella del Lago, 1718 m (sedlo Mirnik na italijanskih tablah). Tu se nam z nasprotne strani priključi pot iz Možnice.

S sedla nadaljujemo levo prečno med zaplatami ruševja pod priostreno ruševnato vršno konico Gorenjega Vogla, 1866 m, ki ga obidemo v loku po skalni polici, od tam pa gremo po zakraselem travnatem pobočju proti Gorenjemu Krivemu Robu, 2009 m. Njegove travnate skalnate severne strmali prečimo po ozki, nekoliko izpostavljeni stezici, ki se nato spusti nekaj 10 metrov do manjše škrbinice (če je v njej še sneg, zna biti prehod skoznjo nekoliko siten). Od tam gremo po južni strani grebena prečno nad zakraselimi poličastimi skladi proti vršni rezi. Po travnati stezici nato v kratkem dosežemo vrh.

Sestop: Sestopimo po poti vzpona.

Pot na Jerebico pripelje vzdolž grebena z desne. Foto: Oton Naglost

6 Lopa/Monte Leupa, 2402 m

Lopa je najvišji in najtežje dostopen vrh osrednjega grebena vzhodno od prevala Prèvala/Sella Prevala, obenem pa tudi celotnega vzhodnega dela pogorja. Vzhodno od grebena Vršiči pod Lopo/Monte Golovec, 2285 m, je zarezana škrbina Forca sopra Medon, 2262 m, onkraj katere se dviga izpostavljen razpotegnjen greben Lope, ki se nato spusti proti škrbini Pobič/Forca sopra Poviz, 2256 m. Južna travno skalnata pobočja so strma in izrazito poličasta. Enako poličasta je tudi tristometrski severna stena. Lopa na svoje teme ne spusti planinskih množic, zgolj izkušene gornike. Najlažji pristop vodi z vzhodne italijanske strani. Za stopnjo težji je pristop z zahodne strani. Prvopristopnik je bil botanik Otto Sendtner že leta 1842.

Zahtevnost: Nezahtevna označena in neoznačena pot, vršni vzpon na Lopo je zelo zahtevno brezpotje (strmo in dokaj izpostavljeno gibanje v območju I.–II. težavnostne stopnje). Za manj izurjene priporočamo varovanje z vrvjo.

Nadmorska višina: 2402 m

Višina izhodišča: 1172 m

Višinska razlika: 1230 m

Izhodišče: Parkirišče pri pogorišču gostišča Bar Ristorante.

WGS84: N 46,388222, E 13,476136

Skozi Jezersko dolino dosežemo Nevejski preval. Pri prvem odcepu levo se zapeljemo mimo hotela Nevea do izhodišča.

Časi: Izhodišče–Prèvala 3 h

Prèvala–vrh 1–1.30 h

Sestop 3.30 h

Skupaj 7–7.30 h

Sezona: Letni kopni časi.

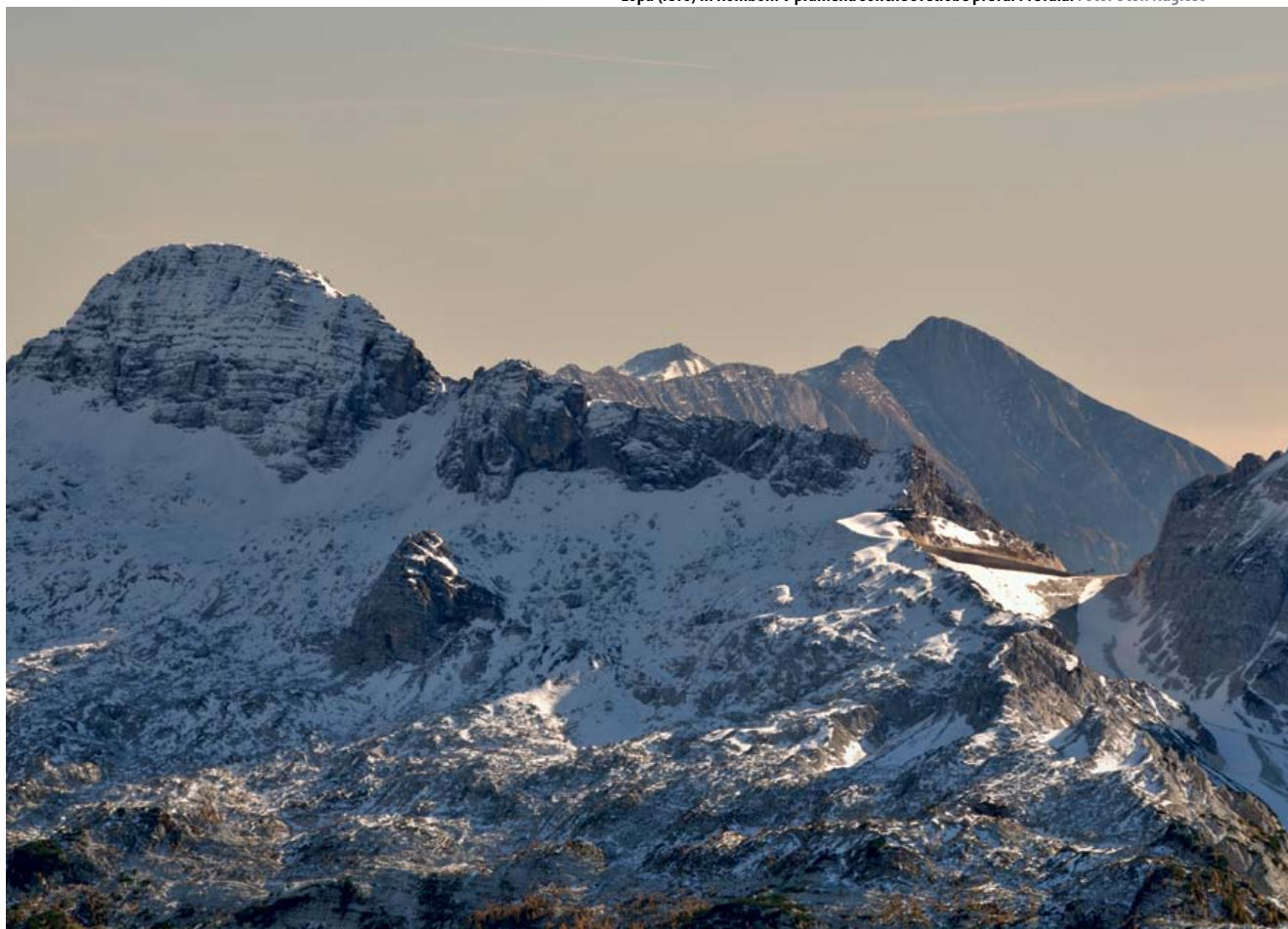
Vzpon: Pred pogoriščem gostišča Bar Ristorante stoji smerna tabla (pot št. 636). Prečimo travnik, nato pa gremo naravnost v gozd ter po udobni mulatjeri v ključih navzgor mimo ostankov italijanske vojaške kaverne. Višje se smrekov gozd umika macesnom, kaj kmalu pa se vzpenjamo v spremstvu gostih zaplat ruševja in grmičevja. Pred nami se dviga

navpično dvestometrsko zahodno ostenje Pobiča/Monte Poviz, 1978 m; nekaj 10 m stran s poti so razvaline nekdanje istoimenske vojaške kasarne. Pot jih obide in v zložnem vzponu v ključih vijuga med ruševjem in zakraselim skalovjem mimo presihajočega studenca do prvega razpotja (desno Rifugio Gilberti, pot št. 636/a, nekaj metrov višje levo pot št. 637). Nadaljujemo zložno navzgor v vse daljših ključih. Nad nami se dviga mogočna skalna kulisa oz. greben Lope, ki pa se mu naša mulatjera umika v desno, v smeri proti Prèvali/Sella Prevala, 2067 m. Višje pod Prevalskim Kuntarjem/Medon, 2124 m, postane pobočje precej zagruščeno, mi pa v kratkem dosežemo zgornjo postajo kaninske žičnice, 2109 m, do katere je speljana tudi transportno-reševalna cesta.

Tu zapustimo našo pot in na koncu omenjene ceste poiščemo dobro vidno neoznačeno stezico (na nobenem od Tabaccovih zemljevidov je ni), ki se vije prečno čez melišča nad robom zakraselih podov in pod severnim ostenjem Vršičev pod Lopo, 2285 m, in Lopo, 2402 m, do škrbine Pobič, 2256 m.

Nad njo gremo desno čez dva manjša skalna skoka do prvega skalnega praga, prek katerega se lahko povzpemo po desni, severni strani do zagruščenega

Lopa (levo) in Rombon. V pramenu sončne svetlobe preval Prèvala. Foto: Oton Naglost

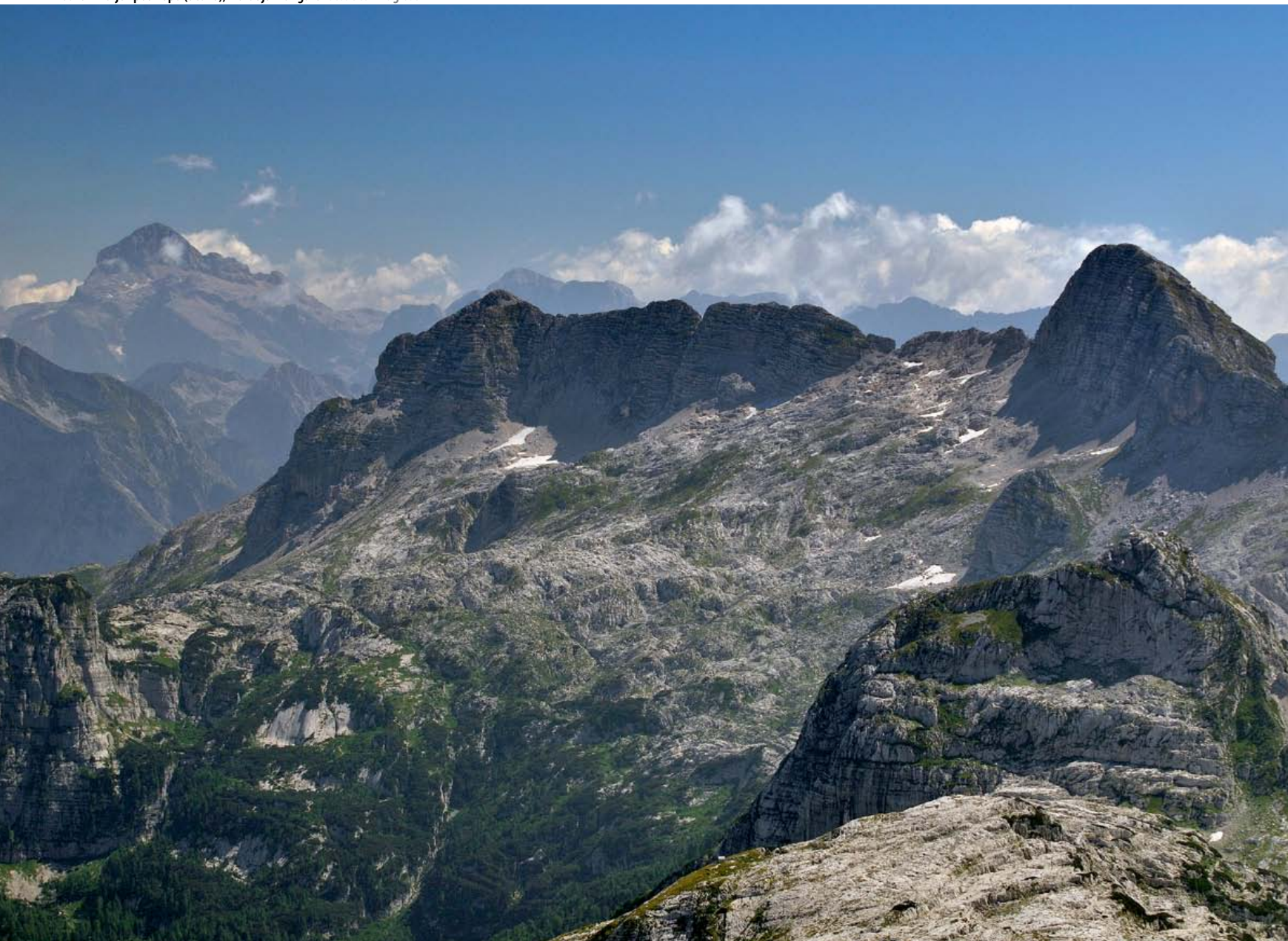

strmega žleba in po njem navzgor ali pa ga obhodimo v loku po levi in se prek travnato skalnih pragov povzpne do vznožja strmega in precej zagruščenega pobočja. Ta postaja z vsakim metrom strmejši in bolj gruščnat. Po njem se povzpne do vznožja strmega žleba, ki se dviga nekoliko

desno od grebenske rezi. Po razčlenjenem skalovju ga preplezamo, nato pa nadaljujemo čez razmetano skalovje in vršne trave do zagruščenega vrha z možicem (mejni kamen 13).

Sestop: Sestopimo po poti vzpona.

Kraško "morje" pod Lopo (desno), v ozadju Mangart Foto: Oton Naglost

7 Prestreljenik/Monte Forato, 2499 m

Prestreljenik je prvi izraziti vrh v osrednjem grebenu kaninskega pogorja zahodno od Prévale. Proti slednjemu sega oster greben Prestreljeniških vršičev/Cima Pecorelle, 2262 m (Ovčjih vršičev). Proti zahodu se nato greben precej zoži in strmo spusti proti izraziti škrbini, ki ga ločuje od sosednjih Prestreljeniškega stolpa, 2391 m, in Hudega Vršiča/Cima Lunga, 2478 m. Pod omenjeno škrbino se kaže od daleč vidno naravno okno.

Podobno kot ostali vrhovi osrednjega grebena ima izrazito poličasto strukturo. Na sever pada z dobrih 300 metrov visoko steno, pa tudi na jug kaže precej strma pobočja. Dolgo je veljal za najvišji vrh v pogorju, zato je bil včasih precej bolj obiskan kot sicer najvišji Kanin. Prvi zabeležen turistični vzpon je opravil Otto Sendtner leta 1841, leta 1844 pa je bil na njem tudi Valentin Stanič. Prvi zabeležen zimski vzpon so opravili Emilio Comici, F. Movia in Giorgio Brunner leta 1930, čeprav se upravičeno zastavlja vprašanje, če na njem že v času prve svetovne vojne niso stali italijanski alpini.

Zahtevnost: Zahtevna označena pot.

Nadmorska višina: 2499 m

Višina izhodišča: 1172 m

Višinska razlika: 1360 m

Izhodišče: Parkirišče pri pogorišču gostišča Bar Ristorante. WGS84: N 46,388222, E 13,476136

Skozi Jezersko dolino dosežemo Nevejski preval. Pri prvem odcepu levo se zapeljemo mimo hotela Nevea do izhodišča.

Časi: Izhodišče–Prévale 3 h

Prévale–vrh 1–1.30 h

Sestop 3 h

Skupaj 7–7.30 h

Sezona: Letni kopni časi.

Vzpon: Pred pogoriščem gostišča Bar Ristorante stoji smerna tabla (pot št. 636). Prečimo travnik, nato pa gremo naravnost v gozd ter po udobni mulatjeri v ključih navzgor mimo ostankov italijanske vojaške kaverne. Višje se smrekov gozd umika macesnom, kaj kmalu pa se vzpenjamo v spremstvu gostih zaplat ruševja in grmičevja. Pred nami se dviga navpično dvestometrsko zahodno ostenje Pobiča/Monte Poviz, 1978 m; nekaj 10 m stran s poti so razvaline nekdanje istoimenske vojaške kasarne. Pot jih obide in v zložnem vzponu v ključih vijuga med ruševjem in zakraselim skalovjem mimo presihajočega studenca do prvega razpotja (desno Rifugio Gilberti, pot št. 636/a, nekaj metrov višje pot št. 637). Nadaljujemo zložno navzgor v vse daljših ključih. Nad nami se dviga mogočna skalna

kulis oz. greben Lope, ki pa se mu naša mulatjera umika v desno, v smeri proti Préváli/Sella Prevala, 2067 m. Višje pod Prevalskim Kuntarjem/Medon, 2124 m, postane pobočje precej zagruščeno, mi pa v kratkem dosežemo zgornjo postajo kaninske žičnice, 2109 m, do katere je speljana tudi transportno-reševalna cesta, po kateri sestopimo na preval Prévale.

Nadaljujemo po slovenski strani pogorja. Sprva po smučišču, a po nekaj metrih zavijemo desno in ob jeklenici čez skalno stopnjo in sitni grušč po strmem pobočju Prestreljeniškega Vršiča, 2262 m, navzgor. Nato zavijemo levo in nadaljujemo mimo nekdanje graničarske karavle prečno pod grebenom in prek zakraselega skalovja do smučišča na sedlu Škrbina pod Prestreljenikom, 2292 m, kjer nas puščica na skalni izboklini usmeri desno navzgor. Po nekaj metrih se levo odcepi pot proti Kaninu in Prestreljenškemu oknu, mi pa zavijemo desno čez krajše melišče in se v ključih vzpenjamo po strmem travnatem pobočju do vršnega grebena, kjer se povzpemo čez nekaj skalnih pragov (jeklenice so bile leta 2013 potrgane), nato pa se po gruščastem skalovju mimo sistema za proženje plazov (Gazex) povzpemo do bližnjega vrha z vpisno knjigo in mejnim kamnom (14/1).

Sestop: Do izhodišča sestopimo po poti vzpona. Druga možnost nekoliko bolj razgibanega sestopa je, da na Préváli zavijemo po smučišču ali po ostanku poti navzdol do dna široke konte, kjer stopimo pred iztek transportno-reševalne ceste. Tu zavijemo desno na pot št. 636/a, ki nas vodi v izrazito kraški svet. Po nekaj 10 metrih od začetka poti se sicer povzpemo prek razčlenjene skalne stopnje (podobna sledi še v nadaljevanju), sicer pa nas vodi skoraj vodoravno, vse do razpotja, kjer zavijemo levo na pot, po kateri smo se vzpenjali na Prévale. Po njej nadaljujemo do izhodišča.

Koča Gilberti, nad njo Prestreljenik z oknom (desno) Foto: Tomaž Hrovat

Lopa in Prestreljenik, med njima zarezata prevala Prévala Foto: Oton Naglost

8

Visoki Kanin/Monte Canin, 2587 m, po ferati Via Julia

Najvišji vrh v pogorju je na skrajnem zahodnem delu osrednjega grebena nad prostranimi Kaninskimi podi, ki se razprostirajo na južni strani. Z vrha se cepita dva izrazita stranska grebena: proti severozahodu se prvi izpostavljen greben vije prek Vrha

Krnice/Picco di Carnizza, 2441 m, proti sedlu Péravo/Sella di Grubia o Peravo, 2041 m, drugi, znatno daljši, gre proti jugu. Skupaj z grebenom Vrha Krnice in sosednjim Srednjim Vrščem/Monte Ursic, 2543 m, oklepa prostrano krnico, v kateri so ostanki Kaninskega ledenika/Ghiacciaio del Canin. Od tam se proti Kaninski škrbini, 2495 m, dviga Findeneggov ozebnik. Desno od škrbine se dviga neznatna vzpetina Kaninskega Vršiča, 2518 m. Na zahodu pada s krajšim ostenjem in strmini pobočji v prostrano travnato krnico.

Prvi zapisan vzpon na vrh je opravil botanik Otto Sendtner leta 1841 z dvema bovškima vodnikoma po vzhodni strani prek Dolgih prodov. Prvi zimski vzpon je zabeležen leta 1902, ko so se Anton Ojcinger, A. Fillafer, G. Bolaffio in Julius Kugy na vrh povzpeli po osrednjem žlebu v severni steni. Leta 1874 se je rabeljski gorski vodnik A. Vencelj kot prvi povzpel po Findeneggovem žlebu na vrh Kanina. Andrej Komac in Julius Kugy sta leta 1903 prišla na na vrh po severni steni v območju, kjer danes poteka ferata Via Julia.

Zahtevnost: Zelo zahtevna označena pot. Ferata je precej kratka, a dokaj izpostavljena. Varovala so brezhibna, v celoti obnovljena leta 2009. Dostop do vznožja stene je, razen prečenja ledenika pod vstopom v ferato, nezahteven. Čelada in samovarovalni komplet sta nujna.

Nadmorska višina: 2587 m

Višina izhodišča: 1122 m

Višinska razlika: 1570 m

Izhodišče: Spodnja postaja smučarske kabinske žičnice.
WGS84: N 46,387327, E 13,472751

Skozi Jezersko dolino dosežemo Nevejski preval. Takoj za cestno serpentino na reklaniški strani zavijemo z glavne ceste levo do velikega parkirišča, kjer je spodnja postaja smučarske kabinske žičnice.

Koča: Rifugio Celso Gilberti, 1850 m.

Časi: Izhodišče–sedlo Bela peč 2.30 h

Sedlo Bela peč–vstop v ferato Via Julia 1h

Ferata Via Julia–vrh 1 h

Sestop 3.30 h

Skupaj 9–9.30 h

Sezona: Letni kopni časi.

Vzpon: Pred nami je iztek smučarske proge, ki ga prečimo desno proti robu gozda z našo markirano potjo (oznaka poti št. 635). Ta se kmalu začne vzpenjati v kratkih

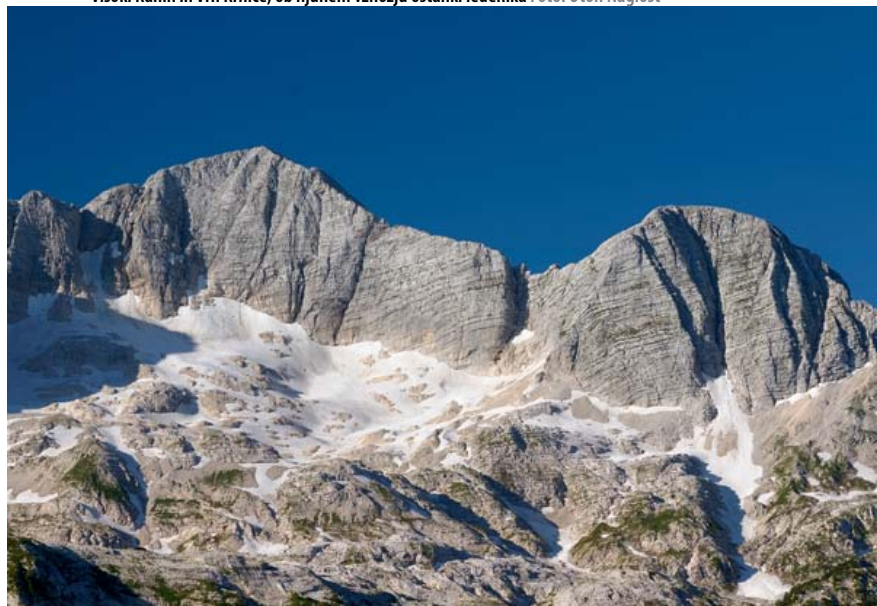
ključih, a se nato strmina precej omili (desno odcepi pot št. 645/a). Približno na višini 1600 metrov stopimo iz gozda, kjer zagledamo ostenje Bele peč. Pot se povsem približa njenemu vznožju in vijuga med razmetanimi balvani proti koči. Kmalu se desno odcepi pot št. 632/a (Botanična pot/Percorso Botanico), po kateri nadaljujemo proti sedlu Bela peč, 2005 m (levo Rifugio Gilberti, 1850 m). Siten grušč in strmina nekoliko upočasnita vzpon, a vendarle kmalu dosežemo priključek poti št. 632, ki pelje od kočice proti Beli peč. Po njej v nekaj ključih dosežemo sedlo z ohranjenimi ostanki nekdanjega vojaškega objekta.

Mimo ruševin zavijemo levo in po mulatjeri nadaljujemo po razgibanem zakraselem pobočju proti zahodu. Približno na polovici poti proti bivaku Marussich zagledamo na večji skali napis "m.c." (Monte Canin). Tu zavijemo levo, nato pa se v številnih ključih vzpenjamo po precej zagruščeni planoti navzgor. Steza precej vijuga, izogibajoč se strmejšim skalnim pragovom. Na slabih 2300 metrih naletimo na prve ostanke ledenika (za varnejše prečenje potrebujemo dereze in cepin, čeprav je v zgodnjem poletju ledenik lažje prehoden). V njegovem zatrepu prečimo desno do izteka Findeneggovega žleba, desno pod njim je začetek zavarovanega dela vzpona.

Ta poteka vseskozi naravnost navzgor v smeri osrednjega rebra. Začne se ob vznožju zglajene škrapljaste stene, po kateri se ob varovalih strmo vzpenjamo do manjšega zagruščenega platoja. S tega nadaljujemo prek skalnega praga in skrotja do žleba, skozi katerega se povzpemo do navpičnega kamina s skobami. Nad njim nadaljujemo po strmem razčlenjenem skalovju ob jeklenicah, na nekaterih mestih so tudi klini in skobe, do izteka v bližini Kaninske škrbine (mejni kamen 14/13). Tu se z leve priključi običajna pot na Kanin od doma Petra Skalarja ali pa od D postaje kabinske žičnice iz Bovca. Po zagruščenem grebenu nadaljujemo desno do bližnjega vrha.

Sestop: Do izhodišča se vrnemo po poti vzpona.

Visoki Kanin in Vrh Krnice, ob njunem vznožju ostanki ledenika Foto: Oton Naglost

9 Visoki Kanin/Monte Canin, 2587 m, čez Vrh Krnice po ferati Rosalba–Grasselli

Ferata Rosalba–Graselli poteka prek ostenja Vrha Krnice/Picco di Carnizza, severozahodnega grebena Visokega Kanina. Ferata je obnem del krožne Ta visoke Rosojanske poti in je ena od dveh ključnih ali bolj njenih najtežjih mest (drugo je 20–25-metrski skalni prag pod Črnim vrhom). To pot je najbolje prehoditi v smeri urinega kazalca. Tako nas bodo med vzponom čez Vrh Krnice vse do Kanina spremljale markacije v obliki rdečih trikotnikov, ki so zaščitni znak te edinstvene rezijanske ture.

Zahtevnost: Zelo zahtevna označena pot. Ferata je v spodnjem delu izpostavljena. Varovala so brezhlebna, kljub temu pa moramo biti kos plezanju II. težavnostne stopnje. Čelada in samovarovalni komplet sta nujna.

Nadmorska višina: 2587 m

Višina izhodišča: 1122 m

Višinska razlika: 1680 m

Izhodišče: Spodnja postaja smučarske kabinske žičnice.

WG584: N 46,387327, E 13,472751

Skozi Jezersko dolino dosežemo Nevejski preval. Takoj za cestno serpentino na reklanski strani zavijemo z glavne ceste levo do velikega parkirišča, kjer je spodnja postaja smučarske kabinske žičnice.

Koča, bivak, zavetišče: Rifugio Celso Gilberti, 1850 m; bivak Elio Marussich, 2040 m; zavetišče na planini Zgornja Goriuda/Casera Goriuda di Sopra, 1414 m.

Časi: Izhodišče–planina Goriuda 1 h

Planina Goriuda–bivak Elio Marussich 2 h

Bivak Elio Marussich–Vrh Krnice 2 h

Vrh Krnice–Visoki Kanin 1 h

Sestop 3.30 h

Skupaj 9.30–10 h

Sezona: Letni kopni časi.

Vzpon: Pred nami je iztek smučarske proge, ki ga prečimo desno proti robu gozda z našo markirano potjo (oznaka poti št. 635). Ta se kmalu začne vzpenjati v kratkih ključih, a se nato strmina precej omili. Na razpotju zavijemo desno na pot št. 645/a ter nadaljujemo skoraj vodoravno do skalnih spodmolov, pod katerimi je po polici speljana steza. Ta je na začetku precej široka, nato se zoži, a nikjer ni pretirano izpostavljena. V zložnem vzponu gremo prečno naprej, vmes obidem več robov in stranskih grap, do tehnično zahtevnejšega dela. Za enim od robov čez leseno brv prečimo izpostavljeno grapo (jeklenice), nato pa se po lesenih stopnicah ob spremstvu varoval povzpemo prek skalne stopnje ob robu globoke grape. Od tam nadaljujemo ponovno proti zahodu po ozki stezici, ki po dolgem preči sicer precej strmo, z macesni in borovci poraščeno pobočje. Tako kmalu dosežemo zavetišče na nekdanji planini Zgornja Goriuda/Casera Goriuda di Sopra, 1414 m.

Od zavetišča gremo čez planino ponovno za kratko v macesnov gozd, vmes po leseni brvi prečimo hudourniško strugo potoka, nato pa se pred nami pokaže škrapljasto ostenje, ki se mu steza umakne v desno. Vzporodno z njim nadaljujemo skozi sprva ozko travnato krnico s razmetanimi balvani, s pridobljeno višino pa po vse bolj razgledni skalnati planoti s številnimi dolci in ostalimi značilnimi kraškimi pojavi. Nadaljujemo navzgor do poti št. 632, ki pripelje od Rifugia Gilberti. Po njej v nekaj minutah dosežemo bivak Marussich, 2040 m. Pri njem gremo levo proti jugovzhodu in se po ozki stezici povzpemo na valovit travnato skalnat greben, po katerem v več manjših vzponih in spustih pridemo do vzožja melišča in po njem do vstopa v strmo steno z vzdano spominsko ploščo. Do vrha nas bodo vseskozi spremljali rdeči trikotniki.

Najprej se vzpenjamo po strmi gredini desno od grebenske rezi, čez katero nas nato jeklenice vodijo na njeno levo stran. Nadaljujemo prečno, nato po žlebu navzgor do vzožja navpičnega stebra in po skobah navzgor. Nad njegovim iztekom nadaljujemo po severni strani grebena po žlebu ob spremstvu varoval do manjše uravnave z možicem. Nato po izpostavljeni nezavarovani polici obidemo skalnat rob, za katerim se vzpenjamo po robu grape proti grebenski rezi. Čez njo postopoma pridemo na južno, rezijansko stran. Kmalu se po zgruščenem pobočju ponovno povzpemo na greben, ki se precej razširi, strmina pa omili. Po travnato skrotastem terenu v kratkem dosežemo razgleden Vrh Krnice, 2441 m.

Sledi sestop po gladkih ploščah (v mokrem zahtevno) in nižje po precej zgruščenem pobočju do sedla oz. škrbine, od koder nadaljujemo po južni desni strani prečno po izpostavljenem travnato skalnatem pobočju ob spremstvu jeklenic. V zložnem vzponu pridemo do strmega zgruščenega žleba in po njem s pomočjo jeklenice napredujemo navzgor. Nato se čez skalne pragove in zglajene plošče povzpemo levo na grebenko rez ter naprej na severno stran. Tam nadaljujemo prečno po zelo izpostavljeni nezavarovani polici, dokler nas trikotne markacije ponovno ne usmerijo na južno stran grebena. Kmalu vstopimo v širok žleb, v katerem se vzpenjamo prek številnih skalnih skokov do strme gladke skalne gredine, po kateri se ob jeklenicah ponovno povzpemo na sedaj nekoliko širšo grebenko rez. Nadaljujemo po razbitem svetu in skalnih pragovih na vrh.

Sestop: Najprimernejši sestop je po ferati Via Julia (tura št. 8).

Visoki Kanin s poti Rosalba-Grasselli Foto: Oton Naglost

Rdeči trikotniki nas usmerjajo po poti Rosalba-Grasselli;
spredaj Vrh Krnice, levo od njega Zrd, desno v ozadju Montaž. Foto: Franci Horvat

